

nyorsk un

III 3

Rørstad Sand

- Espen Stranger-Johannessen, Martine
- Meghan Judge
- Lindiwe Matsikiza

Eselbarne

This work is licensed under a Creative Commons
Attribution 4.0 International License.

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

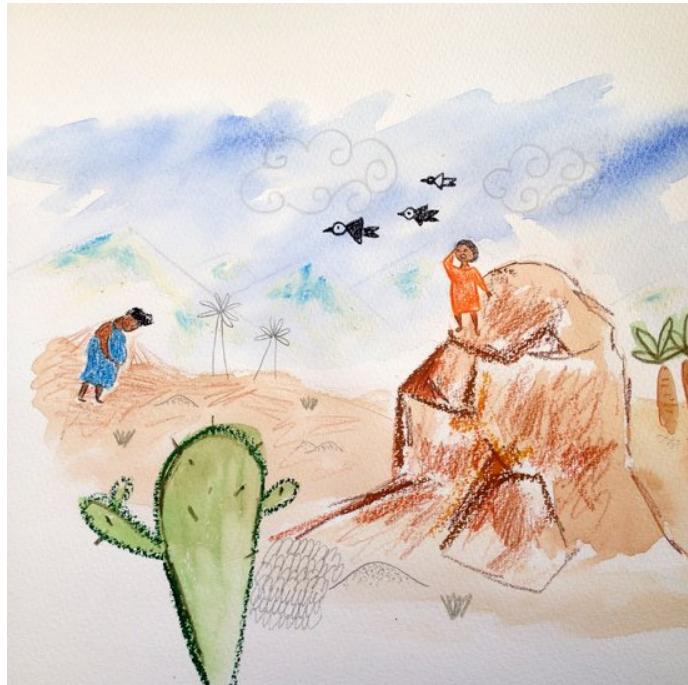
- Rørstad Sand
- Espen Stranger-Johannessen, Martine
- Meghan Judge
- Lindiwe Matsikiza

Eselbarne

globaletstorybooks.net

Globalet Storybooks

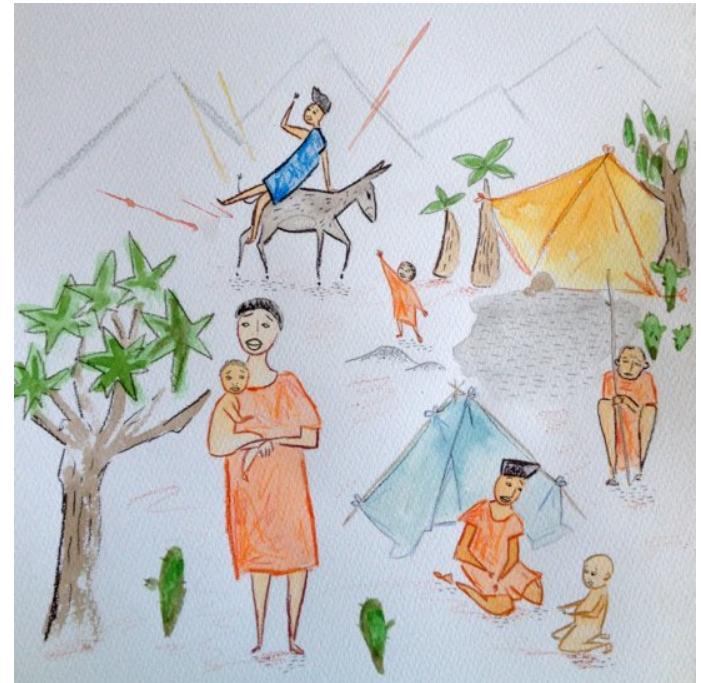
Det var ei lita jente som først såg
den mystiske skikkelsen i det fjerne.

Efter kvart som skikkelesen kom
naerare, sag ho at det var ei
hoggravid kvinne.

Sjenert, men modig, gjekk den vesle jenta nærmare kvinna. «Vi må halda på henne her hos oss», bestemte dei som var med den vesle jenta. «Vi skal verna henne og barnet hennar.»

Eselbarnet og mor hans har utvikla seg i fellesskap og funne mange måtar å leva side ved side. Sakte, men sikkert har andre familiar byrja å slå seg ned rundt dei.

Barnet var snart på veg. «Trykk!»
«Hent pledd!» «Vatt!» «Tryyykk!»

Esel fann mor si, som var alene og
sørgde over tapet av barnet sitt. Dei
stira på kvarandre lengje. Og så
klemde dei kvarandre veldig hardt.

Men då dei fekk sjå babyen, veik alle tilbake i sjokk. «Eit esel?»

Esel visste endeleg kva han skulle gjera.

... hadde skyene forsvenne, nett
som venen hans, den gamle
skulle verna mor og barn, og det
skal vi gjera», sa nokon. «Men dei
kjem til å bringa ulukke!» sa andre.
Alle saman byrja å kringla. «Vi sa vi
mannen.

Og slik var det at kvinna vart åleine igjen. Ho lurte på kva ho skulle gjera med dette rare barnet. Ho lurte på kva ho skulle gjera med seg sjølv.

Høgt oppe blant skyene sovna dei.
Esel drøynde at mor hans var sjuk
og ropte på han. Og då han vakna ...

et fjell.

Ein morgon bad den gamle mannen
Esel om å bera han opp til toppen av

hans.

Men til slutt gledtok ho at han var
barnet hennar, og at ho var mor

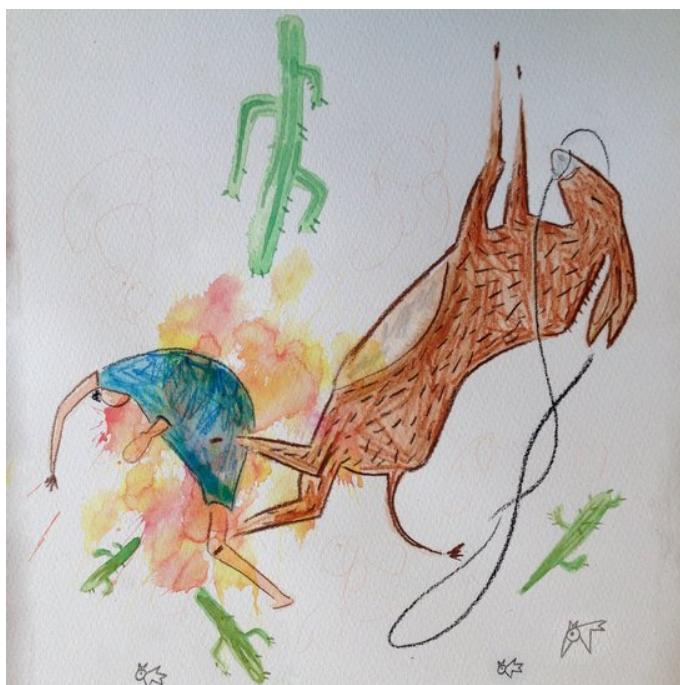
Viss berre barnet hadde halde på den vesle storleiken, hadde alt kanskje vore annleis. Men eselbarnet voks og voks, heilt til han ikkje lenger fekk plass på ryggen til mora. Og uansett kor hardt han freista, klarte han ikkje å oppføra seg som eit menneske. Mor hans var ofte sliten og frustrert. Nokre gongar sette ho han til å gjera arbeid som var meint for dyr.

Esel drog for å bu med den gamle mannen, som lærte han mange ulike måtar å overleva på. Esel lytta og lærte, og det gjorde den gamle mannen òg. Dei hjelpte kvarandre, og dei lo saman.

Esel vaka opp til ein merkeleg
gammal mann som stira ned på
han. Han såg inn i auga til den
gamle mannen og byrja å kjenne ein
snev av hæp.

Esel vart fylt av forvirring og sinne.
Han kunne ikkje gjera ditt, og han
ikkje vera på ein māte, og han
kunne ikkje gjera datt. Han kunne
ikkje vera på ein māte, og han
vart sā sint at han ein dag
sparka ned huset til mor si.

Esel skamma seg. Han byrja å springa vekk så fort han kunne.

Når han hadde sluttå å springa, var det vorte kveld, og Esel hadde gått seg vill. «Hi ha», kviskra han inn i mørket. «Hi ha?» lydde ekkoet. Han var åleine. Han krøkte seg saman til ein liten ball og fall i ein djup og forstyrra søvn.